

det paagældende Barn bedst kan hjælpes. Der er saa mange individuelle Hensyn, der skal tages, og der skal forhandles indgaaende med Forældrene. Det vil i mange Tilfælde være rimeligt at undlade en Fjernelse, naar visse forebyggende Foranstaltninger finder Sted, en Fjernelse som man ellers vilde anse for paakrævet.

Var der Misfornøjelse med Loven af 1905, vil der blive endnu mere Misfornøjelse, hvis det foreliggende Lovudkast bliver til Lov.

Det vil ikke hjælpe, selv om der i København nedsættes et socialt Udvalg, der i Forbindelse med Magistraten skal have Forsorgen over Barnet, medmindre Udvalget — hvad det formentlig daarligt kan være — var sammensat som det nuværende Vægeraad, med Kredsmedlemmer, der kunde komme i personlig Kontakt med Forældre og Børn. Thi det er denne personlige Kontakt, der er det afgørende.

Det ligger ogsaa i Sagens Natur. Intet Forhold er saa menneskeligt, som Forholdet mellem Forældre og Børn. Jo mere menneskeligt man kan gøre Forholdet til dem, jo bedre er det derfor. Forældrene vil tale med Mennesker, der kender deres Børn, og som interesserer sig for ham eller hende. De vil tale vidt og bredt om væsentligt og uvæsentligt. Som i alle menneskelige Forhold spiller Smaatingene en stor Rolle. Naar Vægeraadet har fjernet et Barn, har man sommetider Fornemmelsen af, at man har hele Familien under Forsorg. Kredsværgen lever med i Familiens Glæder og Sorger. Det er klart, at et saadant personligt Forhold skaber mere Tilfredshed med og mere Tillid til Institutionen end noget andet. Fuld Tilfredshed og Tillid hos alle kan en Institution ikke opnaa, naar dens Opgave er at gribe ind i Forholdet mellem Forældre og Børn, ofte imod Forældrenes Vilje. Men en Institution, der er sammensat paa et bredt, folkeligt Grundlag, har mere Udsigt til at vinde Tillid, end en Institution, der ikke er det.

Der er væsentlig Forskel mellem de Sager, som hidtil har været underlagt Vægeraadsinstitutionen og de Sager vedrørende Børn, som Magistraten har behandlet. I de første Sager vil der som Hovedregel i alt Fald oprindeligt, være en Modstand hos Forældrene, en Modstand, som bedst overvindes af Lægmand. Der er her Tale om Børn, som Forældre selv kan forsørge. I Magistratssager vil der som Hovedregel ingen Modstand være. Der er her Tale om Forsorg af Børn, som Forældrene ikke kan forsørge, eller som ingen Forsørger har.

Man er klar over, at der i København paa Grund af Byens Størrelse maa gives Særbestemmelser, men man maa finde det uheldigt, at den Institution, der har besluttet Fjernelse af et Barn, ikke beholder Forsorgen, at Befolkningens brede Lag skal have mindre Indflydelse paa Børneforsorgen i end udenfor København, at man i en Tid, hvor man tillægger Lægmands Skøn den Betydning, som man gør, vil fratage Lægmand en Indflydelse, han hidtil har haft, og det i et Forhold, hvor der kun er Tilfredshed med denne Indflydelse.

Man er klar over, at Vægeraadsinstitutionen ikke kan opretholdes, som den er, naar Kravet om Ensartethed i Børneforsorgen skal respekteres, men man maa mene, at der kan gives Særbestemmelser, hvorefter Lægmands Indflydelse i Børneforsorgen i det væsentlige bibeholdes ogsaa i København, samtidig med, at Kravet til Ensartethed respekteres.

Man har udarbejdet vedlagte Forslag, som man mener opfylder begge Krav.

Som det vil ses, findes der ikke nogen Bestemmelse, som svarer til § 12 i det tilsendte Udkast til særlige Regler for København og andre større Kommuner. Man mener ikke, at Efterforskning og Forundersøgelse bør henlægges til Børnenævnet. Derimod mener man, at Sagerne bør henlægges til et særligt Kammer, en særlig Dommer og særlige Meddommere, og Undersøgelsen foretages af særlige Sagkyndige. Man agter at fremsætte Forslag i saa Henseende overfor Justitsministeriet.